

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem, ve věci
žalobkyně: **Mgr. T. L.**, narozená X,
bytem X,

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí,**
sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 6. 2021, č. j. MPSV-2021/105856-916,

takto:

- I.** Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 17. 6. 2021, č. j. MPSV-2021/105856-916, se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 17. 6. 2021, č. j. MPSV-2021/105856-916, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajská pobočka v Ústí nad Labem, kontaktní pracoviště Ústí nad Labem, ze dne 10. 3. 2021, č. j. 29888/2021/UUA, kterým byl opětovně posouzen nárok a výše příspěvku na péči žalobkyně a rozhodnuto poskytovat příspěvek na péči ve výši 4 400 Kč měsíčně s odůvodněním, že žalobkyně se považuje za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni II. – středně těžká závislost.

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně namítala, že žalovaný nesprávně a nelogicky vypořádal odvolací námítku, ve které namítala, že se úřad práce nevypořádal s námitkami týkajícími se nesprávnosti a nedůvodnosti hodnocení základních životních potřeb stravování, výkon fyziologické potřeby a osobní aktivity. Podotkla, že pro posouzení toho, zda úřad práce řádně vypořádal její námitky, není podstatné, zda Posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Brně měla dostatečnou zdravotní dokumentaci. Žalobou napadené rozhodnutí označila za rozporné s § 89 odst. 2 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).
3. Dále namítala, že žalovaný ve svém rozhodnutí řádně nezjistil stav věci, o kterém by nebyly důvodné pochybnosti a přesvědčivě a dostatečně se nevyjádřil k jejím námitkám nezvládání životních potřeb stravování, výkon fyziologické potřeby a osobní aktivity. Dodala, že zjištění posudkové komise jsou již v popisu zdravotního stavu vnitřně rozporná, k čemuž se žalovaný nijak nevyjádřil čímž porušil § 3 správního řádu. Vnitřní rozpornost žalobkyně spatřovala ve skutečnosti, že v přehledu jejího zdravotního stavu posudková komise uvedla, že v popředí zdravotních potíží je kvadruplegické postižení s převahou na dolních končetinách, tonus na levé horní končetině vysoký, obtížněji propne, omezená supinace vlevo, athetoidní hyperkinesy, možný je stoj s oporou, chůze jen s oporou druhé osoby, malé krůčky, nestabilita. V posudku však dále uvedla, že není deklarována porucha funkce horních nebo dolních končetin ve smyslu paretických postižení a funkce rukou není závažně porušena.
4. Ve vztahu k životní potřebě stravování namítala, že v řízení prvního stupně uvedla, že není schopna si sama nalít nápoj, a nápoj a stravu přemístit na místo konzumace, k čemuž se správní orgány ve svých rozhodnutích nevyjádřily. K potřebě výkonu fyziologické potřeby žalobkyně podotkla, že v prvostupňovém řízení uvedla neschopnost samostatně zaujmout vhodnou polohu, provést očistu a používat hygienické pomůcky. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí přesvědčivě nevysvětlil na základě čeho, dospěl k závěru, že je schopna zaujmout přiměřenou polohu a při zachovalé hybnosti rukou je schopna následné hygieny. K základní životní potřebě osobní aktivity zdůraznila, že ve svých vyjádřeních v průběhu prvostupňového řízení sdělila, že v běžném styku potřebuje pomoc jiné osoby a vyjádřila nesouhlas s tvrzením posudkové komise a žalovaného, dle kterého není stěžejní stav mobility, ale zda posuzovaná osoba svým záležitostem rozumí, umí je vyhodnotit a řešit je na příslušném místě. Dle názoru žalobkyně se jedná o zužující výklad, se kterým nesouhlasila v prvostupňovém řízení i v odvolání, ve kterém uvedla, že se správní orgán jejími námitkami nezabýval. Namítla, že žalovaný pouze vyjádřil stejný názor jako úřad práce, avšak se nezabýval tím, zda vypořádal její námitky.
5. Žalobkyně dále uvedla, že v odvolání rovněž namítala nedostatečnost odůvodnění mimořádného postupu úřadu práce spočívající v provedení sociálního šetření formou dotazníku, k čemuž se žalovaný vůbec nevyjádřil. Dodala, že není pravdou, že sociální šetření bylo provedeno dotazníkovou formou po telefonu, neboť dotazník jí byl zaslán poštou a pracovníci úřadu práce ji po telefonu nijak nekontaktovali. Žalobkyně namítla, že žalovaný odůvodnil postup úřadu práce odkazem na Instrukci náměstka pro řízení sekce 7 č. 2/2021, o níž se však úřad práce ve svém rozhodnutí nijak nezmínil, když v rozhodnutí odkázal na opatření vlády. Ve vztahu k výše uvedené instrukci žalobkyně dále namítla, že tato instrukce nemohla být platná a účinná již v prosinci 2020, kdy jí byl zaslán předmětný dotazník. Podotkla, že úřad práce vycházel pouze z vyplněného dotazníku a nevyužil jiných možností šetření, zvláště za situace, kdy namítla, že vyplněním dotazníku bez Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

asistence sociálního pracovníka mohlo dojít k nepřesnostem či nedorozuměním. Dle žalobkyně byl tento postup úřadu práce v rozporu s § 25 odst. 1 zákona o sociálních službách.

6. K prokázání výše uvedených tvrzení navrhla žalobkyně provést důkaz žalobou napadeným rozhodnutím, rozhodnutím Úřadu práce - krajské pobočky v Ústí nad Labem, kontaktní pracoviště Ústí nad Labem, ze dne 10. 3. 2021, č. j. 29888/2021/UUA, odvoláním žalobkyně ze dne 24. 3. 2021, vyjádřeními žalobkyně ze dne 9. 2. 2021 a 3. 3. 2021, výzvou Úřadu práce - krajské pobočky v Ústí nad Labem ze dne 15. 12. 2020, č. j. 160851/2020/UUA a oznámením Úřadu práce - krajské pobočky v Ústí nad Labem ze dne 4. 12. 2020, č. j. 156079/2020/UUA.

Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž zrekapituloval průběh dosavadního správního řízení. Zdůraznil, že prvoinstanční posudek i posudek Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Brně dospěly ke shodnému závěru, že žalobkyně nezvládala 5 základních životních potřeb. Stejně životní potřeby byly jako nevládnuté označeny i v předchozím řízení v roce 2014. Poznamenal, že důvodem zahájení řízení byl konec platnosti původního posudku ke dni 31. 12. 2020. Žalovaný byl toho názoru, že postupoval v odvolacím řízení v souladu s platnými právními předpisy. Vzhledem k tomu, že posudková komise zasedala v odborném složení, kdy byl při posuzování přítomen posudkový lékař, tak i odborník z oboru neurologie, považoval žalovaný vypracovaný posudek za odborný, stěžejní a úplný důkazní prostředek, na jehož základě bylo možné rozhodnout. Žalobkyně nebyla při jednání posudkové komise přítomna, jelikož doložená podkladová dokumentace byla dostatečná a objektivní k posouzení jejího zdravotního stavu. Dodal, že posudková komise měla k dispozici odborné lékařské zprávy a sociální šetření, které bylo provedeno v souvislosti s epidemií COVID-19 formou dotazníku. V posudku se vyjádřila ke zdravotnímu stavu žalobkyně i k jednotlivým základním životním potřebám.
8. Uvedl, že k námitce neprovedení sociálního šetření se vyjádřil v žalobou napadeném rozhodnutí. Dodal, že je pravdou, že Instrukce Ministerstva práce a sociálních věcí č. 2/2021 byla účinná od 15. 2. 2021, ale tato instrukce odkazuje na Instrukci Ministerstva práce a sociálních věcí č. 7/2019, která řeší postup ohledně příspěvku na péči v případě aplikace tzv. koordinačních nařízení, ale stanovuje postup v případě prokazatelného zjištění objektivní nemožnosti uskutečnit sociální šetření se žadatelem přímo v jeho přirozeném sociálním prostředí. Dle žalovaného byla epidemie COVID-19 příčinou znemožnění sociálního šetření a snahou správních orgánů bylo minimalizovat dopad této epidemie na žadatele. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Posouzení věci soudem

9. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobkyně se po řádném poučení, že může vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřila.
10. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

11. Smyslem zák. č. 108/2006 Sb. o sociálních službách (dále jen „zákon o sociálních službách“), je úprava podmínek poskytování pomoci a podpory fyzickým osobám v nepříznivé sociální situaci prostřednictvím sociálních služeb a příspěvku na péči. Příspěvek na péči, který je předmětem řízení v dané věci, se podle § 7 téhož zákona poskytuje osobám závislým na pomoci jiné fyzické osoby. Tímto příspěvkem se stát podílí na zajištění sociálních služeb nebo jiných forem pomoci podle tohoto zákona při zvládání základních životních potřeb osob. Náklady na příspěvek se hradí ze státního rozpočtu. Nárok na něj má osoba, která splňuje předpoklady uvedené v § 4 odst. 1 téhož zákona (mezi účastníky není sporu o tom, že podmínky zde uvedené žalobkyně splňuje), která z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje pomoc jiné fyzické osoby při zvládání základních životních potřeb v rozsahu stanoveném stupněm závislosti podle § 8 uvedeného zákona, pokud jí tuto pomoc poskytuje osoba blízká nebo asistent sociální péče nebo poskytovatel sociálních služeb, který je zapsán v registru poskytovatelů sociálních služeb nebo dětský domov, anebo speciální lůžkové zdravotnické zařízení hospicového typu; nárok na příspěvek má tato osoba i po dobu, po kterou je jí podle zvláštního právního předpisu poskytována zdravotní péče v průběhu hospitalizace. O příspěvku rozhoduje krajská pobočka Úřadu práce. Podle § 8 uvedeného zákona osoba (starší 18 let), která vyžaduje každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby, se považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve a) stupni I (lehká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat tři nebo čtyři základní životní potřeby, b) stupni II (středně těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat pět nebo šest základních životních potřeb, c) stupni III (těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat sedm nebo osm základních životních potřeb, d) stupni IV (úplná závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat devět nebo deset základních životních potřeb. Dle § 9 uvedeného zákona se při posuzování stupně závislosti hodnotí schopnost zvládat tyto základní životní potřeby: mobilita, orientace, komunikace, stravování, oblékání a obouvání, tělesná hygiena, výkon fyziologické potřeby, péče o zdraví, osobní aktivity a péče o domácnost. Při hodnocení schopnosti zvládat základní životní potřeby se hodnotí funkční dopad dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu na schopnost zvládat základní životní potřeby; přitom se nepřihlíží k pomoci, dohledu nebo péči, která nevyplyvá z funkčního dopadu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Pro uznání závislosti v příslušné základní životní potřebě musí existovat příčinná souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopnosti zvládat základní životní potřebu v přijatelném standardu. Funkční schopnosti se hodnotí s využíváním zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využíváním běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení v domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku. Bližší vymezení schopností

zvládat základní životní potřeby a způsob jejich hodnocení stanoví prováděcí právní předpis (§ 9 odst. 4, 5 a 6 téhož zákona).

12. V § 1 odst. 4 vyhlášky č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách, (dále jen „vyhláška“) je uvedeno, že za neschopnost zvládání základní životní potřeby se považuje stav, kdy porucha funkčních schopností dosahuje úrovně úplné poruchy nebo poruchy těžké, kdy i přes využívání zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využívání běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku nelze zvládnout životní potřebu v přijatelném standardu. Za neschopnost zvládání základní životní potřeby se považuje rovněž stav, kdy režim nařízený odborným lékařem poskytujícím specializované zdravotnické služby neumožňuje provádění základní životní potřeby v přijatelném standardu. Přijatelným standardem se rozumí zvládání základní životní potřeby v kvalitě a způsobem, který je běžný a obvyklý, a který umožňuje, aby tato potřeba byla zvládnuta bez každodenní pomoci jiné osoby.
13. Bližší vymezení schopností zvládat základní životní potřeby a způsob jejich hodnocení stanoví prováděcí právní předpis, kterým je vyhláška. Dle § 2 odst. 1 vyhlášky se při hodnocení schopnosti osoby zvládat základní životní potřeby posuzuje, zda z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je rozsah duševních, mentálních, tělesných a smyslových funkčních schopností dostatečný k pravidelnému zvládání základní životní potřeby a zda je fyzická osoba schopna rozpoznat, provést a zkontrolovat správnost zvládnutí základní životní potřeby. Přitom se přihlíží k tomu, zda dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav trvale ovlivňuje funkční schopnosti, k výsledku rehabilitace a k adaptaci na zdravotní postižení. Dle § 2a vyhlášky pokud osoba není schopna z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu zvládat alespoň jednu z aktivit, která je pro schopnost zvládat základní životní potřebu vymezena v příloze č. 1 k této vyhlášce, není schopna základní životní potřebu zvládat, a to bez ohledu na příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.
14. V příloze č. 1 vyhlášky jsou vymezeny schopnosti zvládat základní životní potřeby.
15. Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**mobilita**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna zvládat vstávání a usedání, stoj, zaujímat a měnit polohy, pohybovat se chůzí krok za krokem, popřípadě i s přerušováním zastávkami, v bytě a běžném terénu v dosahu alespoň 200 m, a to i po nerovném povrchu, otevírat a zavírat dveře, chůzí po schodech v rozsahu jednoho patra směrem nahoru i dolů, nastupovat a vystupovat z dopravních prostředků včetně bariérových, a používat je.
16. Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**orientace**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna poznávat a rozeznávat zrakem a sluchem, mít přiměřené duševní kompetence, orientovat se osobou časem a místem, orientovat se v přirozeném sociálním prostředí a v obvyklých situacích a přiměřeně v nich reagovat.
17. Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**komunikace**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna vyjadřovat se srozumitelně mluvenou řečí a dorozumět se jejím prostřednictvím s jinými osobami v rozsahu běžné slovní zásoby odpovídající věku a sociálnímu postavení, chápat obsah přijímaných a sdělovaných zpráv, vytvářet rukou psanou krátkou zprávu, porozumět všeobecně používaným základním obrazovým symbolům a zvukovým signálům, používat běžné komunikační prostředky.

18. Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**stravování**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna vybrat si ke konzumaci hotový nápoj a potraviny, nalít nápoj, stravu rozdělit na menší kousky a naservírovat ji, najíst se a napít, dodržovat stanovený dietní režim, konzumovat stravu v obvyklém denním režimu, přemístit nápoj a stravu na místo konzumace.
19. Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**oblékání a obouvání**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna vybrat si oblečení a obutí přiměřené okolnostem, rozeznat rub a líc oblečení a správně je vrstvit, oblékat se a obouvat se, svlékat se a zouvat se, manipulovat s oblečením v souvislosti s denním režimem.
20. Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**tělesná hygiena**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna použít hygienické zařízení, dodržovat tělesnou hygienu, mýt si a osušovat si jednotlivé části těla, provádět celkovou hygienu, česat se, provádět ústní hygienu, holit se.
21. Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**výkon fyziologické potřeby**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna včas používat WC, zaujmout vhodnou polohu, vyprázdnit se, provést očistu, používat hygienické pomůcky.
22. Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**péče o zdraví**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna dodržovat stanovený léčebný režim, provádět stanovené preventivní, léčebné a léčebně rehabilitační a ošetrovatelské postupy a opatření a používat k tomu potřebné léky nebo pomůcky, rozpoznat zdravotní problém a v případě potřeby vyhledat nebo přivolat pomoc.
23. Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**osobní aktivity**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna navazovat kontakty a vztahy s jinými osobami, plánovat a uspořádat osobní aktivity, styku se společenským prostředím, stanovit si a dodržet denní program, vykonávat aktivity obvyklé věku a prostředí jako např. vzdělávání, zaměstnání, volnočasové aktivity, vyřizovat své záležitosti.
24. Z obsahu správního spisu vyplývá, že dne 4. 12. 2020 vydal úřad práce oznámení o zahájení řízení z moci úřední ve věci opětovného posouzení nároku a výše příspěvku na péči, neboť dnem 31. 12. 2020 končila platnost posudku o zdravotním stavu žalobkyně. Dne 9. 1. 2021 (pozn. soudu v dotazníku a poučení je zjevně nesprávně uvedeno datum vyšetření 9. 1. 2020) bylo formou dotazníku provedeno sociální šetření. V rámci tohoto sociálního šetření bylo k jednotlivým základním životním potřebám zjištěno, že žalobkyně vstávat a usedat zvládá s dopomocí, ve stoji vydrží s dopomocí asi 2 minuty. Nezvládá zaujímat a měnit polohy, pohybovat se chůzí krok za krokem, ujít alespoň 200 metrů, otevírat a zírat dveře ani chodit po schodech. Nastupovat a vystupovat z dopravních předků zvládá s dopomocí. Při cestování potřebuje doprovod, přičemž využívá automobil a jako kompenzační pomůcku invalidní vozík. Používá brýle na dálku, se kterými vidí dobře, rovněž dobře slyší. Orientuje se časem, místem i osobou, problémy s pamětí ani psychické problémy nemá. Komunikace je rovněž bez problémů. Hotový nápoj a jídlo si zvládne vybrat, k pití používá hrnek a skleničku, ale nalít nápoj zvládá pouze s pomocí. Nakrájet hotové jídlo a naservírovat ho nezvládá, jí pouze lžící a vidličkou. Jídlo zvládá konzumovat s pomocí, ale nezvládne jídlo ani nápoj přemístit na místo konzumace. Žádný dietní režim nemá. Oblečení a obuv si vybrat zvládne, ale obléknout se a svléknout se zvládá pouze tričko a svetr, bundu ani kalhoty nezvládá. Rovněž se nezvládne obout a ni zout. Manipulovat s oblečením zvládá pouze s pomocí, např. tričko ze skříňe vyndá, ale bundu z ramínka již nesundá. Stejně tak není schopna zapínat zipy a knoflíky. Tělesnou hygienu zvládá. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

s pomocí, kdy celé tělo si umýt nezvládá, vlasy si učeše, ale již dále neupraví, taktéž péči o nehty nezvládá. Zvládá včas použít WC i zaujmout vhodnou polohu, provést čistu pak zvládá pouze s pomocí. Léky potřebuje dávkovat do dávkovače, na čas jejich užití si již dohlíží sama. Denně rehabilituje na přístroji MOTREN, dále dvakrát týdně navštěvuje rehabilitace v Krajské zdravotní, k rehabilitaci taktéž využívá bazén. V případě zdravotních komplikací si přivolá pomoc přítomné osoby. Ráda čte, navštěvuje divadlo a kino. Osobní a úřední záležitosti vyřizuje s pomocí jiné osoby, hospodařit s penězi zvládá. Běžné předměty si nepřenes, pouze převezne např. knihu, když si ji dá na klín. Jelikož z vozíku nedosáhne do regálů, tak si ani neobstará běžný nákup. Rovněž nezvládá připravit si teplé jídlo a nápoj, praní a věšení prádla ani úklid. Vystudovala vysokou školu a nyní pobírá invalidní důchod III. stupně. Bydlí v rodinném domě se svými rodiči a 88letou babičkou. Rodiče jí a babičce pomáhají. V kontaktu je se svými kamarádkami, se kterými se občas navštíví, jinak jsou spolu v kontaktu prostřednictvím telefonu a internetu. Dále je navštěvuje bratranec s rodinou. Dům není bezbariérový, ale má zahradu, na které taktéž tráví svůj čas. Žalobkyně dále uvedla, že v minulosti měla III. stupeň postižení, až v roce 2010, během sociální reformy ministra Drábka byla přerazena do II. stupně, ačkoliv se její zdravotní stav nijak nezměnil. Za odpovídající by považovala III. stupeň, a to i vzhledem k případům postižení jejích přátel, kteří jsou zařazeni do III. stupně.

25. Dne 25. 1. 2021 byl vypracován posudek o zdravotním stavu žalobkyně posudkovým lékařem MUDr. J. F. Posudkový lékař konstatoval, že zdravotní stav žalobkyně je dlouhodobě nepříznivý pro spastickou kvadraparézu, dětskou mozkovou obrnu s převážným postižením dolních končetin, více levé, je odkázána na invalidní vozík, samostatné chůze neschopná, s častými bolestmi kloubů dolních končetin. Levá horní končetina je hypotrofická, pravá horní končetina je dobře hybná. Dle neurologa stav po korekčních operacích Achillových šlach, m. psoatu, nohou, v anamnéze EP, nyní EEG bez specifických změn. Posudkový lékař dále uvedl, že za nezvládnuté nelze uznat základní životní potřeby orientace a komunikace. Rovněž jako nezvládnutou nelze uznat příjem stravy, jelikož žalobkyně je schopna si jídlo vybrat, požádat o ně, předložené jídlo a pití zkonzumovat přijatelným způsobem, fyzické nedostatky lze řešit aplikací vhodných facilitátorů. Žalobkyně je kontinentní a o nezvládnutí fyziologické potřeby se tudíž nejedná. Při zachované psychické kompetenci, a tedy možnosti užít různých pomocných technických prostředků nelze uznat ani nezvládání osobních aktivit.
26. Dle posudkového lékaře potřebovala žalobkyně z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pomoc při následujících základních životních potřebách: mobilita, oblékání a obouvání, tělesná hygiena, péče o zdraví, péče o domácnost. Dle posudkového lékaře tedy žalobkyně nezvládala 5 základních životních potřeb a považoval žalobkyni za osobu, která se považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni II (středně těžká závislost), neboť není schopna zvládat čtyři nebo pět základních životních potřeb a vyžaduje každodenní mimořádnou péči jiné fyzické osoby.
27. Dne 10. 2. 2021 bylo úřadu práce doručeno vyjádření žalobkyně, ve kterém uvedla, že se seznámila s posudkem o jejím zdravotním stavu ze dne 25. 1. 2021 a považuje jej za nesprávný a nedostatečně odůvodněný. Namítla, že v případě základní životní potřeby stravování hovoří vyhláška o stravování a nikoli o „příjmu potravy“, jak je uvedeno v posudku. Dle této vyhlášky se za schopnou zvládat tuto základní životní potřebu považuje osoba, která je schopna samostatně nalít nápoj a přemístit jej a stravu na místo konzumace. Uvedla, že těchto činností není samostatně schopna a posudek tyto aspekty ignoroval. K základní životní potřebě výkon fyziologické potřeby dále uvedla, že není

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

samostatně schopna zvládat činnosti: samostatně zaujmout vhodnou polohu, provést očistu a používat hygienické pomůcky. Rovněž namítala, že ve vztahu k základní potřebě osobní aktivity v dotazníku uvedla, že k běžnému styku s přáteli, volnočasovým aktivitám a vyřizování osobních záležitostí potřebuje pomoc jiné osoby.

28. Na základě vyjádření žalobkyně požádal úřad práce o přehodnocení zdravotního stavu žalobkyně. Posudkový lékař MUDr. J. F. k žádosti úřadu práce doplnil posudek o zdravotní stavu žalobkyně. Uvedl, že dle praktické lékařky má žalobkyně levou horní končetinu hypotrofickou, slabší proti odporu, deficit extenze v lokti (dle rehabilitačního nálezu asi 15 stupňů), pravá horní končetina dobře pohyblivá. Dle neurologa na levé horní končetině vysoký tonus, obtížněji propne, omezená supinace, athetoid. hyperkinezy. Dle předchozích posouzení je tento zdravotní stav stabilizovaný, omezení funkčních schopností od roku 2011 hodnoceno a v roce 2014 potvrzeno jako středně těžká závislost. Posouzení neovlivnil argument žalobkyně, že II. stupeň závislosti byl uznán u jejích přátel. K základní životní potřebě stravování uvedl, že naservírování stravy je možno realizovat nejen přenášením, ale i posouváním nebo např. převezením na servírovacím stolku nebo na invalidním vozíku. Při psychické kompetenci žalobkyně lze předpokládat schopnost využít vhodných facilitátorů k dosažení přijatelného standardu. Ve vztahu k základní životní potřebě výkon fyziologické potřeby sdělil, že neschopnost provést očistu lze uznat při anatomické nebo funkční ztrátě úchopové schopnosti obou rukou, o což se v případě žalobkyně nejedná. Očistu intimních partií lze zajistit dostupnou facilitací. Dle dotazníku je žalobkyně schopna WC použít včas, zaujmout vhodnou polohu zvládá. K základní životní potřebě osobní aktivity konstatoval, že vyřizováním osobních záležitostí se rozumí věcné zvládnutí vyřizování záležitostí, které souvisí se sociálním životem posuzované osoby ve vztahu k jejímu věku. Pro zvládání není stěžejní stav mobility, ale zda posuzovaná osoba svým záležitostem rozumí, umí je vyhodnotit a řešit je na příslušném místě. Ze zdravotní dokumentace žalobkyně přitom nevyplývá potřeba osobního asistenta a je schopna dosáhnout přijatelného standardu. Z výše uvedených důvodů posudkový lékař na posudku trval.
29. Úřadu práce bylo následně dne 3. 3. 2021 doručeno vyjádření žalobkyně, ve kterém sdělila, že nadále trvá na svém vyjádření ze dne 9. 2. 2021, neboť posudek i po jeho doplnění nadále považuje za nesprávný a nedostatečně odůvodněný. Dodala, že posudek vychází pouze z lékařské dokumentace a z dotazníku, který vyplnila podle jejího nejlepšího vědomí a svědomí. Uvedla, že některé otázky nebyly zcela jednoznačné a u komplikovaných věcí někdy vyžadovaly binární odpověď. Dle žalobkyně posudek i po doplnění řádně a přesvědčivě nehodnotí její schopnost zvládat základní životní potřeby stravování, výkon fyziologické potřeby a osobní aktivity. Ke stravování posudek doplnil obecnou úvahu o tom, co je možno při naservírování stravy, což žalobkyně nepovažovala za hodnocení její konkrétní situace. Podotkla, že ke schopnosti nalít a přemístit nápoj se posudek vůbec nevyjadřuje. Žalobkyně dále uvedla, že nerozporuje tvrzení, že netrpí ztrátou úchopové schopnosti obou rukou, avšak setrvala na tom, že není schopna zaujmout vhodnou polohu, tj. přemístit se na WC, provést očistu a používat hygienické pomůcky. Vyjádřila nesouhlas s tvrzením posudku, že stav mobility není ve vztahu k osobním aktivitám stěžejní a odkázala na své dřívější vyjádření. Tyto úvahy označila za nesprávné a sociálně vylučující.
30. Na základě doplněného posudku posudkového lékaře bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, kterým byl opětovně posouzen nárok a výše příspěvku na péči žalobkyně a rozhodnuto poskytovat příspěvek na péči ve výši 4 400 Kč měsíčně.

31. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, ve které namítla, že se úřad práce ve svém rozhodnutí nevypořádal s jejími konkrétními námitkami týkajícími se schopnosti zvládat základní životní potřeby stravování, výkon fyziologické potřeby a osobní aktivity, které vznesla ve svých vyjádřeních. V podání ze dne 3. 3. 2021 rovněž vyjádřila své pochybnosti k nejednoznačnosti otázek obsažených v dotazníku. K čemuž se úřad práce nevyjádřil, pouze uvedl, že z důvodu epidemiologické situace a souvisejících vládních opatření bylo sociální šetření nahrazeno dotazníkem. Žalobkyně dále namítla, že v řízení nebylo řádně provedeno sociální šetření a bylo nahrazeno dotazníkovým šetřením. Úřad práce však ve svém rozhodnutí neuvedl konkrétní zákonné důvody, které jej k takovému postupu vedly. Dle žalobkyně neprovedení sociálního šetření zatížilo rozhodnutí úřadu práce nezákonností, neboť od zákonného postupu nelze ustoupit s odkazem na usnesení vlády České republiky. Vyjádřila názor, že úřad práce měl s odkazem na usnesení vlády řízení přerušit do doby, než bude možné sociální šetření uskutečnit. Dodala, že s ohledem na zásadu materiální pravdy a individuálního určování potřeb měl úřad práce postupovat v řízení tak, aby byly vyjasněny pochybnosti týkající se hodnocení zvládnutí základních životních potřeb, které mohly vzniknout v důsledku nedorozumění či omylů při interpretaci otázek a odpovědí v dotazníku. K dotazníku dále uvedla, že ten byl náhradou za sociální šetření vykonávané sociálním pracovníkem s odbornou způsobilostí a jeho neodborné a subjektivní vyplnění mohlo vést k nedorozuměním. Namítla, že úřad práce však neprojevil snahu odpovědi v dotazníku ověřit (písemně, telefonicky ani vykonáním sociálního šetření) a uzavřel, že důkazy jsou úplné, objektivní a přesvědčivé.
32. V rámci odvolacího řízení si žalovaný vyžádal vyhotovení posudku Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí. Dne 1. 6. 2021 proběhlo jednání komise, a to bez účasti žalobkyně. Komise shledala, že žalobkyně v důsledku nepříznivého zdravotního stavu nezvládala pět základních životních potřeb, a to mobilita, oblékání a obouvání, tělesná hygiena, péče o zdraví a péče o domácnost.
33. Jako nezvládnuté neuznala komise životní potřeby stravování, výkon fyziologické potřeby a osobní aktivity. K základní životní potřebě stravování posudková komise uvedla, že *„posuzovaná bez posudkově významného postižení mentálních a duševních schopností, smyslové funkce jsou pro zvládnutí této potřeby dostatečné. Posudkově významné postižení horních končetin nedokumentováno. Uvařit si jednoduché teplé jídlo a nápoj patří pod základní životní potřebu j) péče o domácnost. ZŽP stravování je zaměřena na schopnost vlastní konzumace již připravených nápojů a stravy.“* Ve vztahu k základní životní potřebě výkon fyziologické potřeby posudková komise uvedla: *„schopna přemístění na WC, sedu schopna, stoje schopna, tedy schopna zaujmout přiměřenou polohu, při zachovalé hybnosti rukou schopná následné hygieny. Smyslové a mentální funkce jsou pro zvládnutí této potřeby dostatečné.“* Posudková komise se rovněž vyjádřila ve vztahu k základní životní potřebě osobní aktivity, ke které uvedla, že *„v lékařských nálezech není dokumentováno posudkově významné postižení mentálních a kognitivních schopností, zrak a sluch bez posudkově významného postižení. Posuzovaná je schopna se zapojit přiměřeně věku a podle místních možností do obvyklých aktivit pro daný věk, plánovat a uspořádat si svůj čas, navazovat kontakty a vztahy s jinými osobami. Vyřizováním svých záležitostí se rozumí věcné zvládnutí záležitostí, které souvisí se sociálním životem posuzované osoby ve vztahu k jejímu věku. Pro zvládání není stěžejní stav mobility, ale zda posuzovaná osoba svým záležitostem rozumí, umí je vyhodnotit a řešit je na příslušném místě. U schopnosti vyřizovat své záležitosti se hodnotí pouze každodenní aktivity,*

nikoliv např. neschopnost navštívit lékaře. Takovou službu lze též vyřídit prostřednictvím návštěvní služby v přirozeném sociálním prostředí, v němž se posuzovaná osoba zdržuje.“

34. Na základě tohoto posudku bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí, kterým bylo odvolání žalobkyně zamítnuto a potvrzeno rozhodnutí úřadu práce.
35. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, kterou žalobkyně spatřovala ve skutečnosti, že žalovaný nesprávně a nelogicky vypořádal odvolací námitku, dle které úřad práce nesprávně a nedůvodně hodnotil základní životní potřeby stravování, výkon fyziologické potřeby a osobní aktivity.
36. Dle § 68 odst. 3 správního řádu se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
37. Není-li z odůvodnění napadeného rozhodnutí zřejmé, proč správní orgán nepovažoval za důvodnou právní argumentaci uvedenou v odvolání a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a to zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ odvolání. Správní orgán musí uvést, v čem konkrétně nesprávnost argumentace účastníka řízení spočívá (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44).
38. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že *„[n]evypořádali se správní orgán v rozhodnutí o oprávněm prostředku se všemi námitkami, které v něm byly uplatněny, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí zpravidla spočívající v nedostatku jeho důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Může to však způsobit i nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v jeho nesrozumitelnosti“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84).
39. V odvolání proti rozhodnutí úřadu práce žalobkyně namítala, že se úřad práce ve svém rozhodnutí nevypořádal s námitkami týkajícími se nesprávnosti a nedůvodnosti hodnocení základních životních potřeb stravování, výkon fyziologické potřeby a osobní aktivity. Žalovaný se touto odvolací námitkou zabýval na str. 7 žalobou napadeného rozhodnutí, kde toliko uvedl: *„K námitce, že úřad práce se nevypořádal s námitkami vznesenými oprávněnou osobou k nezvládnutí základní životní potřeby stravování, výkon fyziologické potřeby a osobní aktivity, a tudíž došlo k rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu lze uvést, že posudková komise MPSV v Brně, měla dostatečnou zdravotní dokumentaci a ve svém posudku se podrobně ke všem výše uvedeným základním životním potřebám vyjádřila a shledala je za zvládnuté.“* Takovéto obecné vypořádání námitky považuje soud za nedostatečné, neboť na námitku týkající se procesního pochybení úřadu práce reagoval žalovaný pouhým konstatováním, že posudková komise, která posoudila zdravotní stav žalobkyně v rámci odvolacího řízení, se vyjádřila k uvedeným základním životním potřebám. Nijak však neuvedl vlastní úvahu ani argumenty o tom, zda se úřad práce těmito námitkami dostatečně zabýval či nikoli. Námitka ohledně nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. je tedy důvodná.
40. Žalobkyně v žalobě namítala, že s ohledem na své zdravotní postižení nezvládá kromě uznaných i základní životní potřeby stravování, výkon fyziologické potřeby a osobní aktivity. Žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že přezkum posouzení stupně závislosti považuje za úplný, objektivní a přesvědčivý stěžejní důkazní prostředek, který vycházel jak

z dostatečné zdravotní dokumentace, odborných lékařských zpráv a z výsledků sociálního šetření, tak i funkčních důsledků zdravotního postižení. Z napadeného rozhodnutí přitom vyplývá, že k jednotlivým základním životním potřebám se žalovaný v odůvodnění tohoto rozhodnutí omezil pouze na citaci posudkového zhodnocení provedeného posudkovou komisí.

41. Žalobkyně ve svých vyjádřeních ve správním řízení, na které odkázala v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí namítala, že nezvládá základní životní potřebu stravování, jelikož si nalít nápoj zvládá pouze s pomocí a rovněž nezvládne jídlo ani nápoj přemístit na místo konzumace. Pro posouzení základní životní potřeby stravování jako zvládnuté, je nutné, aby posuzovaná osoba zvládala všechny tyto aktivity: vybrat si ke konzumaci hotový nápoj a potraviny, nalít nápoj, stravu rozdělit na menší kousky a naservírovat ji, najíst se a napít, dodržovat stanovený dietní režim, konzumovat stravu v obvyklém denním režimu, přemístit nápoj a stravu na místo konzumace. Z výše citovaného ustanovení § 2a vyhlášky vyplývá, že i v případě nezvládnutí, byť jedné z aktivit, je nutno považovat základní životní potřebu za nezvládnutou.
42. Posudková komise v posudku ze dne 1. 6. 2021 k otázce zvládání základní životní potřeby stravování uvedla, že posuzovaná je bez posudkově významného postižení mentálních a duševních schopností, smyslové funkce jsou pro zvládnutí této potřeby dostatečné. Posudkově významné postižení horních končetin nedokumentováno. Uvařit si jednoduché teplé jídlo a nápoj patří pod základní životní potřebu péče o domácnost. Dodala, že základní životní potřeba stravování je zaměřena na schopnost vlastní konzumace již připravených nápojů a stravy. V posudku posudkové komise je ke zdravotnímu stavu žalobkyně uvedeno, že žalobkyně trpí kvadruplegickým postižením s převahou v dolních končetinách a dále taktéž, že trpí tonusem levé horní končetiny, tuto obtížněji propne, je přítomna omezená supinace vlevo a athetoidní hyperkinesy. Z výše uvedeného a rovněž ze sociálního šetření je zřejmé, že žalobkyně je převážně upoutána na invalidní vozík a taktéž má omezenou hybnost levé horní končetiny.
43. Výše uvedený závěr posudkové komise o zvládnutí základní životní potřeby stravování je podle názoru soudu v přímém rozporu s výše uvedenými závěry sociálního šetření a s uvedeným zdravotním stavem žalobkyně, aniž by posudková komise tento rozpor jakkoli vysvětlila či zdůvodnila. Posudková komise nevysvětlila, jakým způsobem a v jaké míře žalobkyni ovlivňuje a omezuje její zdravotní stav (především její levé horní končetiny) uvedený v posudku. Zda i přes toto omezení je žalobkyně schopna s využitím kompenzačních pomůcek (a případně jakých), zvládat základní životní potřebu stravování (nalít nápoj, přenést nápoj a jídlo na místo konzumace), ale i další základní životní potřeby. Tvzení posudkové komise, že sociální šetření bylo hodnoceno v kontextu se zdravotní dokumentací, nepovažuje soud za dostatečné vypořádání zjištěných rozporů.
44. Posudek za zvládnutou rovněž označil i základní životní potřebu osobní aktivity. Ve vztahu k této životní potřebě posudková komise především uvedla, že pro zvládání této životní potřeby není stěžejní stav mobility, ale zda posuzovaná osoba svým záležitostem rozumí, umí je vyhodnotit a řešit je na příslušném místě. Sama žalobkyně opakovaně uvedla, že osobní aktivity zvládá pouze s pomocí. Dle soudu je tuto životní potřebu třeba za nezvládnutou považovat i v případě, že osoba se zdravotním postižením při vykonávání svých volnočasových aktivit potřebuje pomoc jiné fyzické osoby či osobního asistenta. Tímto se však posudková komise nikterak nezabývala, a tedy přesvědčivě nezdůvodnila, proč tuto životní potřebu považuje za zvládnutou.

45. Soud se dále zabýval námitkou nezvládnutí základní životní potřeby výkon fyziologické potřeby. Žalobkyně ve vztahu k této životní potřebě ve správním řízení namítala, že není schopna zaujmout vhodnou polohu, tj. přemístit se na WC, provést očistu a používat hygienické pomůcky. Pro posouzení základní životní potřeby výkon fyziologické potřeby jako zvládnuté, je nutné, aby posuzovaná osoba zvládala všechny tyto aktivity: včas používat WC, zaujmout vhodnou polohu, vyprázdnit se, provést očistu, používat hygienické pomůcky. Ze sociálního šetření vyplynulo, že žalobkyně je schopna WC použít včas, zaujmout vhodnou polohu zvládá. Nic dalšího žalobkyně v rámci sociálního šetření neuvedla. Posudková komise k této životní potřebě uvedla, že žalobkyně je schopna přemístění na WC, sedu schopna, stoje schopna, tedy schopna zaujmout přiměřenou polohu, při zachované hybnosti rukou schopná následné hygieny. Smyslové a mentální funkce jsou pro zvládnutí této potřeby dostatečné. Posudková komise se však nijak nevyjádřila k žalobkyní namítanému nezvládnutí použít hygienické pomůcky. Posudková komise rovněž nijak neodůvodnila, jak dospěl k závěru, že žalobkyně je schopna stoje, když v sociálním šetření je uvedeno, že vstávat zvládá pouze s dopomocí a ve stoji vydrží s dopomocí asi 2 minuty.
46. S ohledem na výše uvedené nedostatky musí soud konstatovat, že tento posudek nelze považovat za úplný a přesvědčivý. Vzhledem k výše uvedenému tedy dospěl soud k závěru, že žalovaný při vydání žalobou napadeného rozhodnutí vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu. V této skutečnosti spatřuje soud vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť skutkový stav, který vzal správní orgán za základ svých rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění.
47. Dále se soud zabýval souborem námitek žalobkyně vztahujících se k provedení sociálního šetření formou dotazníku.
48. Soud nejprve poznamenává, že důvody provedení sociálního šetření dotazníkovou formou se zabývaly jak úřad práce, tak i žalovaný ve svých rozhodnutích, kde podrobně zdůvodnily proč bylo k této formě sociálního šetření přistoupeno. Srozumitelně uvedly, že tak bylo z důvodu opatření vyvolaných pandemií viru COVID-19. V souladu se zásadami činnosti správních orgánů veřejná správa nesměla rezignovat na plnění své činnosti tím, že by úkony ve správních řízeních odložila na konec nouzového stavu nebo pandemie. V návaznosti na tento požadavek vydalo Ministerstvo práce a sociálních věcí instrukci náměstka pro řízení sekce 7 č. 2/2021, kterou upravilo postup při provádění sociálního šetření za účelem poskytování příspěvku na péči po dobu trvání nouzového stavu vyhlášeného podle zákona č. 240/2000 Sb., o krizovém řízení a změně dalších zákonů. Úřad práce ve svém rozhodnutí svůj postup odůvodnil obecněji opatřením vlády. Žalovaný pak ve svém rozhodnutí toto odůvodnění doplnil o v mezidobí vydanou výše uvedenou instrukci. Skutečnost, že tato instrukce nebyla vydána v době vyplnění dotazníku žalobkyní nemá dle soudu vliv na zákonnost postupu úřadu práce. Zdejší soud konstatuje, že sociální šetření provedené formou zmíněného dotazníku se od standardního sociálního šetření liší pouze v tom, že dotazník nevyplňuje sociální pracovník. Tato odchylka od textu § 25 odst. 1 zákona o sociálních službách nezpůsobuje podle názoru soudu nezákonnost zmíněné instrukce ani postupu úřadu práce, neboť šlo o zcela mimořádné řešení vyžadované mimořádnou pandemickou situací. Lpění na sociálním šetření prováděném sociálními pracovníky by představovalo nepřiměřené zdravotní riziko pro všechny zúčastněné osoby, případně by mohlo paralyzovat všechna probíhající řízení o příspěvku na péči. Soud proto považuje nahrazení sociálního šetření dotazníkem

směřujícím ke zjištění stejných informací, jaké zjišťoval sociální pracovník, po dobu trvání nouzového stavu za legitimní a nikoli nezákonné.

49. Pro projednávanou věc je podstatné rovněž to, že předmětný dotazník vyplnila sama žalobkyně se svojí matkou a nic jim nebránilo tam uvést veškeré skutečnosti, které považovaly za relevantní, a přimět tak správní orgány, aby se všemi těmito skutečnostmi zabývaly. Soud poznamenává, že ze správního spisu vyplývá, že žalobkyni spolu s předmětným dotazníkem byla zaslána výzva k jeho vyplnění, ve které je uvedeno, že „[v] případě nejasností, projednání otázek nebo projednání témat, která jsou obsahem přiloženého dotazníku a doplnění informací pro účely tohoto řízení, nás kontaktujte telefonicky nebo emailem.“ Pokud tedy žalobkyně měla pochybnosti o tom, jak dotazník vyplnit, mohla se sama telefonicky či prostřednictvím elektronické pošty obrátit na pracovníky úřadu práce.
50. Soud připomíná, že sociální šetření je jen jedním z více podkladů pro rozhodnutí ve věci příspěvku na péči. Nad rámec výše uvedeného soud poznamenává, že i kdyby předmětná instrukce byla v rozporu se zákonem o sociálních službách, je otázkou, nakolik by v tomto případě mohlo formální porušení právního předpisu, navíc za výjimečné epidemiologické situace a nouzového stavu, zasáhnout do práv žalobkyně. Tyto námitky tudíž nejsou důvodné.
51. Soud dle § 52 s. ř. s. neprovedl důkaz žalobou napadeným rozhodnutím, rozhodnutím Úřadu práce - krajské pobočky v Ústí nad Labem, kontaktní pracoviště Ústí nad Labem, ze dne 10. 3. 2021, č. j. 29888/2021/UUA, odvoláním žalobkyně ze dne 24. 3. 2021, vyjádřeními žalobkyně ze dne 9. 2. 2021 a 3. 3. 2021, výzvou Úřadu práce – krajské pobočky v Ústí nad Labem ze dne 15. 12. 2020, č. j. 160851/2020/UUA a oznámením Úřadu práce – krajské pobočky v Ústí nad Labem ze dne 4. 12. 2020, č. j. 156079/2020/UUA, neboť uvedené listiny jsou součástí správního spisu a v rámci správního soudnictví se dokazování správním spisem neprovádí.
52. Soud vyhodnotil žalobu jako důvodnou a napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. pro vady řízení zrušil. Soud současně v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku. Žalovaný tak v dalším řízení odstraní vady řízení spočívající v neostatečném vypořádání odvolacích námitek a v neúplnosti a nepřesvědčivosti posudku posudkové komise.
53. Současně soud podle ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť úspěšná žalobkyně náklady řízení nevyčísli, a ani jí podle obsahu spisu žádné náklady nevznikly a žalovaný neměl ve věci úspěch.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 18. ledna 2023

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce